

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P. G., bytem K. V., M. 523/10, zastoupený JUDr. Pavlem Turoňem, advokátem, se
sídlem Karlovy Vary, Moskevská 66, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského
kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí
žalovaného ze dne 28. dubna 2014 č.j. 706/DS/14-3,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 5.2.2014 č.j. 2092/OD-P/14, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod šestý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.700,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce **v žalobě** tvrdil, že žalovaný nesprávně nevyhověl návrhu žalobce na ustanovení řidiče autobusu MHD a jeho vyslechnutí jako svědka. Žalovaný hodnotil tento důkaz bez jeho provedení. Jestliže autobus dle verze chodce projížděl místem dopravní nehody, mohl by jeho řidič podle žalobce postavení chodce popsat včetně chování těsně před vstupem do vozovky, neboť chodec tvrdí, že vstoupil do vozovky v době, kdy autobus vyjížděl zadní částí z přechodu a žalobce přijížděl k přechodu. Svědek by tak mohl postavit najisto, kde chodec na chodníku stál. Nelze podle žalobce ani vyloučit, že řidič autobusu viděl

ve zpětném zrcátku dopravní nehodu, neboť dle chodce v té době autobus dojížděl, či již stál v autobusové zastávce navazující na přechod, kde došlo ke střetu. Pokud by řidič autobusu naopak potvrdil výpověď žalobce, že místem projížděl až po dopravní nehodě, výpověď svědka by vyvrátila věrohodnost výpovědi žalobce. Podle žalobce je výpověď chodce nevěrohodná, neboť chodec nepopisuje událost správně. Pokud se správní orgány zabývaly skutečností, že žalobce místo, kde stál chodec, řešil až ve správním řízení, bylo to z důvodu, že vyslýchajícího policistu tato skutečnost nezajímala. Řada skutečností o dopravní nehodě v důsledku této stresové události se žalobci vybavila až později. Podle žalobce je pochopitelné, že moment, kdy se mu před vozidlem objevil chodec, označil žalobce za vběhnutí, neboť se jednalo o náhlý a nečekaný vstup chodce do vozovky. Tvzení správního orgánu o tom, že s chodcem o sobě věděli, je podle žalobce správný. Chodec však svým jednáním nedával najevo, že chce vozovku přejít. Naopak tím, že postával na opačné straně chodníku, tedy dále od přechodu, a byl čelem natočen směrem k žalobci, vše nasvědčovalo tomu, že na někoho čeká. Pokud chtěl vozovku přejít, mohl tak učinit, než žalobce k přechodu dojel, neboť chodec sám uvedl, že žalobce viděl na velkou vzdálenost. Také autobus, o němž chodec tvrdí, že čekal, až přejede, musel být podle žalobce dost vzdálen od přechodu, aby chodci umožnil bezpečné přejetí vozovky. Jestliže správní orgán akceptoval tvrzení chodce, že vstoupil na přechod v okamžiku, kdy autobus vyjížděl z přechodu a žalobce do něj narazil po ujití 2 až 3 kroků na přechodu, je podle žalobce zřejmé, že vstup chodce do vozovky musel být náhlý a nečekaný. Žalobce nemohl předpokládat, že mu chodec vstoupí do jízdní dráhy, když autobusu dával chodec přednost. Z chování chodce tak nebylo možno vůbec dovodit, že by chtěl přejít vozovku. Důvodem, proč žalobce sundal nohu z plynu a snižoval rychlost, byla jeho opatrnost z nepřehledného vjezdu vozidel do křižovatky za přechodem, tedy nikoli, že by z chování chodce dovozoval úmysl přejít vozovku. Žalobce odmítl údajné rozpory ve svých výpovědích, tj. v odporu proti příkazu a při výpovědi před správním orgánem. K porušení ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu by muselo být podle žalobce z provedených důkazů zřejmé, že skutečně chodec zjevně hodlal vozovku přecházet, což z důkazů nevyplývá. Naopak bylo podle žalobce zjištěno, že se chodec relativně dlouhou dobu zdržoval na blíže neurčeném místě na chodníku poblíž přechodu, aniž by projevil zjevný úmysl vozovku přejít, a že následným vstupem na přechod náhle vytvořil překážku, v důsledku které nemohl žalobce zabránit kolizi. Žalobce odkázal na ust. § 54 zákona o silničním provozu, podle něhož chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce bezprostředně před blížícím se vozidlem. O tom, že chodec takto vstoupil na přechod, svědčí podle žalobce to, že došlo ke střetu, i když žalobce rychlost jízdy snižoval. Odmítnutím provedení navrženého důkazu žalovaný podle žalobce omezil jeho právo na obhajobu a podle žalobce nebyl řádně zjištěn stav věci. Žalobce v žalobě navrhl důkaz výslechem žalobce, avšak při jednání v řízení před soudem od tohoto návrhu ustoupil. Při jednání v řízení před soudem žalobce dále předložil fakturu č. FV33220073 ze dne 4.6.2013 účtující náklady na opravu vozidla.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na své rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je protokol PČR o nehodě v silničním provozu ze dne 24.5.2013, podle něhož v tento den v 7:55 hodin řídil žalobce osobní motorové vozidlo Chevrolet Kalos RZ 1K82688 v Karlových Varech po ulici Lidická ve směru k ulici Bezručova, v křižovatce s účelovou komunikací od pedagogické školy přehlédl a srazil přední

částí vozidla chodce A. A., který přecházel po přechodu pro chodce. Podle tohoto protokolu je na předmětné vozovce umístěno jak vodorovné značení přechodu pro chodce, tak i svislé. Přílohu protokolu tvoří plánec, podle něhož bod 3 označuje pravděpodobné místo vstupu chodce do vozovky a bod 4 pravděpodobné místo střetu. Do úředního záznamu o podání vysvětlení před policejním orgánem ze dne 4.6.2013, na který žalobce ve správním řízení plně odkázal, žalobce uváděl, že ulicí jel asi 40 km/h na třetí rychlostní stupeň. Na větší vzdálenost viděl na pravém chodníku stát osobu. Přijížděl stálou rychlostí k přechodu pro chodce, kde stál vpravo mladík, kterého předtím zahlédl. Ten se díval jeho směrem. Nezdálo se, že by chtěl přejít komunikaci, pouze stál a díval se na něho. Proto na něj žalobce nijak nereagoval. Dal nohu z plynu, brzdil motorem. Nic tam nejelo, dle žalobce mohl mladík v klidu před ním přejít komunikaci, ale neučinil tak. Najednou mu mladík vběhl před vozidlo, žalobce zatroubil, snažil se mu vyhnout a strhl řízení doleva a intenzivně brzdil. Došlo k nárazu pravou přední částí vozidla do levého boku poškozeného. Žalobce vystoupil a mladík již stál na nohou. Žalobce mu zabránil ihned z místa odejít a zavolal policii a ohlásil dopravní nehodu. Podle žalobce chodec nijak nedával najevo, že chce komunikaci přejít, pouze se na žalobce díval. Měli oční kontakt. Podle názoru žalobce pokud chtěl v té době komunikaci přejít, mohl učinit tak již dříve. Měl dostatek času tuto komunikaci přejít. Za žalobcem nejelo žádné vozidlo, mladík mohl podle žalobce přejít i za jeho vozidlem.

Před policejním orgánem dne 8.6.2013 podal vysvětlení i poškozený A. A., na které před správním orgánem rovněž odkázal. Uváděl, že šel do školy v ulici Lidická, kde studuje na pedagogické škole. Do školy nespíchal, šel v klidu. U přechodu pro chodce se zastavil. Nejdříve se podíval vpravo, kde nic nejelo. Poté se podíval vlevo a viděl ve vzdálenosti cca 20 m jet vozidlo. Jelo pouze toto vozidlo. Chodec stál na chodníku a koukal na toto vozidlo, zda zastaví a umožní mu přejít po přechodu. Když vozidlo bylo cca 10 m před přechodem, řidič vozidla zpomalil. Když chodec viděl, že řidič vozidla zpomaluje, vkročil do vozovky. Na vozidlo poté již nekoukal, protože se ještě podíval, jestli nejede nějaké vozidlo vpravo. Po přechodu šel normálně, nevběhl na něj. Řidiči nijak nedával najevo, že chce přejít vozovku, doufal, že když stojí u kraje přechodu, pochopí, že chce přejít. Když šel po přechodu a byl asi tak v polovině přechodu, ucítil náraz do levého kolena. Najednou vylétl a dopadl na vozidlo a poté na zem. Když ležel na vozovce, viděl vozidlo, na které koukal, než vešel do vozovky. Po nárazu chtěl jít do školy, bolelo ho koleno, ale řidič ho nepustil. Odvezla ho záchranka a byl vyšetřen a poté bez dalšího léčení propuštěn domů. Měl za to, že nehodu zavinil řidič vozidla, protože když ho viděl stát na kraji chodníku, mohl předpokládat, že chce přejít. Do vozovky nevběhl, vkročil do ní v klidu. S řidičem žádný oční kontakt neměl, pouze hleděl na jeho vozidlo.

Podle úředního záznamu PČR ze dne 15.6.2013 žalobce jel v předmětný den po ulici Lidická ve směru do ulice Gagarinova. Na větší vzdálenost na kraji pravého chodníku viděl stát osobu. Když se blížil k přechodu pro chodce, dal nohu z plynu a brzdil motorem. Mladý muž vpravo na chodníku koukal směrem na jeho vozidlo. Žalobce na něho také koukal. Uvedl, že tento mladík tam stál delší dobu. Poté neví, jaká vzdálenost byla od mladíka, když mu vběhl do vozovky. Žalobce stočil řízení vlevo, aby zabránil střetu a zatroubil. Střetu nedokázal zabránit, došlo k nárazu pravé přední strany vozidla s mladíkem.

Proti rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení ze dne 11.9.2013 žalobce podal odpor, v němž uvedl, že se necítí být vinen. Chodec na přechodu nemá absolutní přednost. Naopak má za povinnost se před vstupem na vozovku přesvědčit, zda může vozovku přejít, aniž by ohrozil sebe i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a vozovku smí přecházet, jen pokud s ohledem na vzdálenost a rychlost jízdy příjezdějících vozidel nedonutí řidiče k náhlé změně směru nebo rychlosti jízdy. Chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce na vozovce bezprostředně před blížícím se vozidlem. Všechny tyto povinnosti chodec porušil, když navíc se nechoval ohleduplně a svým jednáním ohrožoval život, zdraví a majetek jiných osob, i svůj vlastní. Pokud by projevil alespoň minimální obezřetnost při přecházení, měl počkat s přecházením vozovky do doby, než ho žalobce mine, anebo měl vozovku přejít v době, kdy řidič vjížděl na ulici Lidickou, a poškozený postával na chodníku u keře poblíž přechodu. Pokud se chodec rozhodl přejít vozovku, tak se měl pohledem nejprve vlevo a poté vpravo přesvědčit, zda může bezpečně přejít. Místo toho chodec vstoupil do vozovky, přičemž se nejprve rozhlédl vpravo. Když se podíval vlevo, bylo pozdě. Bez náležitého rozhodnutí náhle začal přecházet vozovku a vytvořil náhlou překážku. Chodec vstoupil na přechod bezprostředně před blížícím se vozidlem. Nepřesvědčil se tedy, že přecházením neohrozí žádné účastníky provozu a že nedonutí řidiče příjezdějících vozidel k náhlé změně směru nebo rychlosti jízdy. Chodec na rozdíl od řidiče jedoucího automobilu může dobu i místo přechodu vozovky přímo sám ovlivnit. Jedoucí řidič chování chodce při úmyslu přejít vozovku či chování jiných účastníků silničního provozu ovlivnit nemůže. Kromě tohoto vozidla žádné jiné nejelo. Nebyl proto podle žalobce důvod, aby chodec přecházel právě před jeho vozidlem, když předtím delší dobu postával na chodníku.

Při jednání před správním orgánem dne 24.10.2013 žalobce vyznačil na mapce místo, kde podle něho stál chodec, a místo, kde se řidič nacházel, když poprvé zahlédl chodce. Chodec měl podle něho dostatečnou dobu na přejítí dávno před jeho vozidlem, chování chodce ničím nenasvědčovalo, že chce přecházet přes přechod. Noha z plynového pedálu a brzdění motorem byly vzhledem ke špatnému výhledu na levou stranu a vzhledem ke znalosti tohoto úseku. Když žalobce viděl, že se chodec nepohybuje, věnoval zvýšenou pozornost tomu, zda nikdo nevyjede z levé strany. Chodec nestál kolmo k přechodu, ale v úhlu asi 45 stupňů natočený směrem k žalobci a na vzdálenějším okraji chodníku.

Při jednání dne 9.1.2014 svědek chodec A. A. uváděl, že když přicházel k přechodu pro chodce, ve směru z centra přijel autobus MHD, ze kterého vystoupilo asi šest lidí, jeho spolužáci. Svědek na mapce vyznačil, kde stál na přechodu, kde poprvé zahlédl vozidlo Chevrolet, kde bylo toto vozidlo v době, kdy vstoupil na přechod, a kde se nacházel autobus MHD v době, kdy svědek poprvé viděl vozidlo Chevrolet. Svědek uváděl, že než vstoupil na přechod pro chodce, díval se na příjezdějící vozidlo, rychlost jízdy vozidla neodhadl. Zdálo se mu, že zpomaluje. Když viděl, že toto vozidlo zpomaluje, vstoupil na přechod pro chodce. Přes přechod šel normální chůzí. V té době se již na vozidlo z levé strany nedíval. Autobus MHD byl v té době podle něho v zastávce za přechodem pro chodce. Přes čelní okno na řidiče vozidla neviděl, pouze viděl, že vozidlo zpomalilo. Než vstoupil do vozovky, autobus vyjížděl z přechodu pro chodce již zadní částí, kdy zadní kola byla již za přechodem, ale nestál ještě v zastávce. Před vstupem se díval doleva, a když vstoupil na přechod, tak doprava. Poté rovně. Než došlo ke střetu, udělal asi dva až tři kroky, byl mezi druhou a třetí čarou šrafování přechodu. Když viděl, že řidič zpomaluje, myslel si, že ho pouští.

Při jednání dne 23.1.2014 žalobce uvedl, že shledal rozpory ve výpovědích chodce, který na policii nezmínil přítomnost autobusu. Žalobce průjezd autobusu registroval až po nehodě. Chodec již stál, když jeho vozidlo v konečném postavení objížděl autobus MHD jedoucí z centra města. Podle jízdního řádu měl ze zastávky Gagarinova odjíždět v 7:56 hodin. Spolužáky chodce žalobce zaregistroval také až po nehodě. Žalobce přiložil jízdní řády MHD a navrhl výslech svědka řidiče autobusu MHD.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit tím, že jako řidič ohrozil chodce A. A., který přecházel pozemní komunikaci po přechodu pro chodce z pravé strany ve směru jízdy vozidla žalobce, když tohoto chodce stojícího na chodníku před přechodem pro chodce, čímž dával najevo, že zjevně hodlá přecházet po pozemní komunikaci po přechodu, sledoval na dostatečnou vzdálenost, aby mohl zastavit vozidlo před přechodem tak, že došlo ke střetu. V tomto jednání spatřoval správní orgán I. stupně porušení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod šestý téhož zákona. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že po porovnání obsahu protokolu o výslechu svědka s obsahem protokolu o podání vysvětlení lze konstatovat, že při obou výsleších A. A. popisuje průběh nehodového děje obdobně. V rozporu je skutečnost, že jako svědek popisuje příjezd autobusu MHD před vstupem na přechod pro chodce. Při podání vysvětlení však tuto skutečnost neuvedl. Správní orgán dospěl k závěru, že skutečnost, zda před vstupem chodce na přechod projel ve směru od centra města autobus MHD či nikoli, není pro rozhodování správního orgánu relevantní. Z úředního záznamu policejního orgánu vyplývá, že na místě nehody byli vytěženi chodci, kteří všichni uvedli, že slyšeli náraz, ale průběh dopravní nehody viděli. Je tedy možné, že přijeli na místo autobusem MHD. S ohledem na skutečnost, že podle tvrzení chodce, než tento vstoupil do vozovky, autobus vyjížděl z přechodu již zadní částí a zadní kola byla již za přechodem, ale nestál ještě v zastávce, považuje správní orgán výslech řidiče autobusu MHD za nadbytečný, neboť skutečně řidič autobusu projížděl úsekem před dopravní nehodou, předtím než A. A. vstoupil do vozovky. Jednalo se u řidiče autobusu o standardní situaci a po přejetí přechodu pro chodce neměl důvod sledovat, co se děje za ním ve zpětném zrcátku, spíše se věnoval nájezdu k autobusové zastávce. Vzhledem ke skutečnosti, že řidič autobusu by nebyl přímým svědkem dopravní nehody, což vyplývá z výpovědi, kterou učinil A. A., ale i z varianty obviněného, že autobus projížděl místem až po dopravní nehodě, výslechem řidiče autobusu by bylo možné pouze zjistit, zda autobus místem projížděl před nebo po dopravní nehodě. Z toho důvodu správní orgán zamítl návrh žalobce na výslech řidiče autobusu MHD jako nepotřebný pro zjištění stavu věci. Jak z výpovědi žalobce, tak z výpovědi svědka vyplývá, že A. A. po příchodu k přechodu pro chodce zastavil a pohledem vlevo sledoval příjezd vozidla řízeného žalobcem. Žalobce, když poprvé spatřil chodce, viděl jej již stojícího a sám uvádí, že se chodec díval jeho směrem. Žalobce i chodec zaznamenali do internetové mapy místo, kde měl chodec zůstat stát před přechodem pro chodce. Žalobce oproti chodci zakreslil toto místo dále od kraje vozovky, jinak se v místě shodují. Tento rozpor nelze odstranit, neboť nebyl zjištěn žádný přímý svědek nehody. O skutečnosti, že chodec nestál přímo u přechodu pro chodce, ale dále od něho, se žalobce nezmínil při výslechu před policejním orgánem, ale teprve v odporu a při ústním jednání. V rozporu s dalšími skutečnostmi je podle správního orgánu I. stupně původní vyjádření žalobce před policejním orgánem, že chodec na přechod pro chodce vběhl, když

později uvádí, že chodec na přechod pro chodce vešel nebo vstoupil, což je i v souladu s tím, co uvádí chodec. Z výpovědí účastníků dále vyplývá, že o sobě navzájem věděli, a to již na takovou vzdálenost, kdy mohl jeden na druhého reagovat. Chodec viděl, že vozidlo přijíždějící zleva snížilo rychlost jízdy a předpokládal, že řidič reaguje na jeho osobu stojící před přechodem, že mu snížením rychlosti umožňuje bezpečně přejít vozovku. Tuto skutečnost, tedy snížení rychlosti jízdy, popisuje i žalobce, který uvedl, že dal nohu z plynu a brzdil motorem. S ohledem na tyto skutečnosti stojí proti sobě povinnosti řidiče vozidla a chodce dané zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Kromě obecné povinnosti platící pro všechny účastníky silničního provozu dle § 4 písm. a) **zákona o provozu na pozemních komunikacích** je stanovena řidiči povinnost ust. § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona, tedy, že *řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který přechází po pozemní komunikaci po přechodu pro chodce nebo který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce*. Chodci je pak stanovena povinnost v § 54 odst. 3 **zákona č. 361/2000 Sb.**, podle něhož *chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce bezprostředně před blížícím se vozidlem*. Při porovnání uvedených povinností došel správní orgán I. stupně k závěru, že A. A. přecházel vozovku po přechodu pro chodce, o projíždějícím vozidle věděl, a když zaregistroval snížení rychlosti jízdy vozidla, předpokládal, že si řidič splní svoji povinnost a že mu umožňuje bezpečné přecházení po přechodu pro chodce. Správní orgán v jednání chodce nespatřuje jakékoli porušení zákonem uložených povinností, naopak v jednání žalobce spatřuje porušení povinnosti, že řidič nesmí ohrozit nebo omezit chodce, který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce. Chodci nikde není stanoveno, že by měl řidiči nějakým zřetelným způsobem dát najevo úmysl přejít komunikaci. Chodec dal svůj úmysl, že zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, najevo tím, že stál před přechodem pro chodce, a sledováním přijíždějícího vozidla očekával reakci řidiče, tedy, že si svoji povinnost splní, sníží rychlost jízdy, popř. zastaví své vozidlo před přechodem pro chodce, a když zaregistroval snížení rychlosti jízdy vozidla, vstoupil do vozovky. Správní orgán se ztotožňuje s žalobcem pouze v části odůvodnění odporu, podle něhož chodec nemá na přechodu pro chodce absolutní přednost. Dále ale žalobce podle správního orgánu v odporu sloučil dohromady povinnosti chodce přecházejícího vozovku a přecházejícího vozovku po přechodu pro chodce. Ust. § 54 odst. 2 **zákona o provozu na pozemních komunikacích** se týká situací, kdy chodec přechází mimo přechod pro chodce. *Mimo přechod pro chodce je dovoleno přecházet vozovku jen kolmo k její ose. Před vstupem na vozovku se chodec musí přesvědčit, zda-li může vozovku přejít, aniž by ohrozil sebe i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Chodec smí přecházet vozovku, jen pokud s ohledem na vzdálenost a rychlost jízdy přijíždějících vozidel nedonutí jeho řidiče k náhlé změně směru nebo rychlosti jízdy*. Povinnost uvedená žalobcem v jeho vyjádření, tedy, že chodec má za povinnost se před vstupem na vozovku přesvědčit, zda může vozovku přejít, aniž by ohrozil sebe i ostatní účastníky na pozemních komunikacích a smí přecházet vozovku, jen pokud s ohledem na vzdálenost a rychlost jízdy přijíždějících vozidel nedonutí řidiče k náhlé změně směru nebo rychlosti jízdy, je podle správního orgánu I. stupně stanovena chodci přecházejícímu přes vozovku *mimo přechod* pro chodce. Pouze část tvrzení v odporu, kdy žalobce uváděl, že chodec nesmí *vstupovat na přechod* pro chodce bezprostředně před blížícím se vozidlem, vyplývá z povinnosti chodce přecházejícího po přechodu pro chodce. Podle ust. § 54 odst. 3 **zákona č. 361/2000 Sb.** *chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce bezprostředně před blížícím se vozidlem*. Proto se správní orgán

neztotožnil s tím, že by chodec porušil povinnosti tak, jak žalobce uvádí. K tvrzení žalobce, že všechny tyto povinnosti chodec porušil, když se navíc nechoval ohleduplně a svým jednáním ohrožoval život, zdraví a majetek jiných osob i svůj vlastní, správní orgán uvedl, že tímto žalobce poukazuje na obecnou povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích stanovenou v **§ 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.** Vyjádření žalobce v odporu, že když se chodec podíval vlevo, bylo již pozdě, je podle správního orgánu I. stupně v rozporu s tím, co žalobce uváděl ve výpovědi, totiž že přijížděl stálou rychlostí k přechodu pro chodce, kde stál vpravo mladík, kterého předtím zahlédl a ten se díval jeho směrem. Obdobně pak situaci popisuje i chodec. S ohledem na tyto skutečnosti správní orgán vyjádření v této části odporu považoval za neodůvodněné, účelové ve snaze vyvinut se z porušení povinností. Správní orgán nesdílel názor žalobce, že mu chodec vytvořil náhlou překážku. Žalobce viděl chodce před přechodem pro chodce, viděl, že chodec sleduje jeho přijíždějící vozidlo, a měl a mohl na tuto skutečnost včas a v dostatečné míře reagovat tak, jak mu ukládá zákon. Z ust. **2 písm. l) a m) zákona č. 361/2000 Sb.** vyplývá, že *nesmět ohrozit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nevzniklo žádné nebezpečí, a nesmět omezit znamená povinnost počínat si tak, aby jinému účastníku provozu na pozemních komunikacích nebylo nijak překáženo.* Po provedeném dokazování spatřuje správní orgán porušení této povinnosti dle **§ 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb.** v tom, že žalobce jako řidič ohrozil chodce, který přecházel pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, když tohoto chodce stojícího na chodníku před přechodem, čímž dával najevo, že zjevně hodlá přecházet po přechodu pro chodce, sledoval na dostatečnou vzdálenost, aby mohl zastavit vozidlo před přechodem pro chodce. Z vyjádření žalobce podle správního orgánu vyplývá, že chodce před přechodem pro chodce viděl, viděl, že chodec sleduje jím řízené vozidlo, a měl předpokládat, že chodec chce přejít vozovku po přechodu. Žalobce tedy věděl, že svým jednáním, tedy pokračováním v jízdě bez reakce na chodce, může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale spoléhal na to, že zájem opominutím své povinnosti neporuší. Správní orgán jednání žalobce považoval za jednání ve formě vědomé nedbalosti.

V **odvolání** žalobce nesouhlasil s neprovedením výsledku řídiče autobusu MHD s tím, že hodnotu a důležitost svědecké výpovědi lze stanovit teprve po provedení tohoto důkazu. Pokud se správní orgán zabýval skutečností, že žalobce místo, kde stál chodec, řešil až ve správním řízení, pak to bylo z toho důvodu, že vyslychajícího policistu tato skutečnost nezajímala, a řada detailů z této nehody se žalobci vybavila následně. Je podle žalobce pochopitelné, že moment, kdy se mu před vozidlem objevil chodec, označil za vběhnutí, neboť se jednalo o náhlý a hlavně nečekaný vstup chodce do vozovky. Závěr správního orgánu o tom, že s chodcem o sobě věděli, je samozřejmě správný. Chodec ale nedával najevo, že chce vozovku přejít. Naopak tím, že postával na opačné straně chodníku, tedy dále od přechodu, a byl tělem natočen směrem k žalobci, vše nasvědčovalo tomu, že někoho vyhlíží. Pokud chtěl chodec skutečně vozovku přejít, měl a mohl tak učinit předtím, než žalobce k přechodu dojel. Také autobus, o kterém chodec tvrdí, že čekal, až přejede, musel být dost vzdálen od přechodu, aby chodci umožnil bezpečný přechod. Žalobce nemohl předpokládat, že mu chodec vstoupí do jízdní dráhy, když autobusu dal přednost. Žalobce v odporu uvedl, že pokud se chodec rozhodl přejít vozovku, tak se měl pohledem nejprve vlevo a poté vpravo přesvědčit, zda může bezpečně přejít. Další věta, že místo toho chodec vstoupil do vozovky, přičemž se nejprve rozhlédl vpravo, když se podíval vlevo, bylo již pozdě, představuje nikoli žalobcův popis chování chodce, ale tvrzení chodce v jeho výpovědi

na policii. Proto výpověď žalobce není podle něho v rozporu s tvrzením uvedeným v odporu. Abych žalobce porušil ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, muselo by být z provedených důkazů zřejmé, že chodec zjevně hodlal přecházet pozemní komunikaci. Z provedených důkazů bylo zjištěno, že se chodec relativně dlouhou dobu zdržoval na blíže určeném místě na chodníku poblíž přechodu, aniž by projevil zjevný úmysl jej přejít a že následným vstupem na přechod náhle vytvořil překážku.

Žalovaný se v žalobou **napadeném rozhodnutí** ztotožnil s právním názorem správního orgánu prvního stupně a ohledně návrhu na provedení výsledku řídiče autobusu odkázal na ust. **§ 52 správního řádu**, podle něhož *jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, přičemž správní orgán není návrhy účastníků vázán. Vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Žaloba není důvodná.

Soud neprovedl důkazy navržené v tomto řízení. Jednalo se především o návrh na ustanovení znalce z oboru dopravy za účelem zjištění možností verzí dopravní nehody. Podle názoru soudu tento návrh nebylo možné akceptovat z toho důvodu, že byl navržen pro zhodnocení věrohodnosti důkazu - svědecké výpovědi chodce. Nejedná se tedy o návrh na odborné posouzení skutečností, k němuž by byl oprávněn toliko znalec. Faktura prokazující poškození vozidla pak nebyla provedena pro nadbytečnost, neboť ze správního spisu je stav poškození vozidla dostatečně zřejmý a současně se tato otázka nevztahuje k žalobním bodům. Pokud jde o závěry správního orgánu I. stupně ohledně neprovedení důkazu výsledkem řídiče autobusu, se závěry uvedenými a citovanými z odůvodnění správního orgánu I. stupně se soud ztotožnil. Je oprávněním správního orgánu rozhodnout, které z navržených důkazů provede, které nikoli. Pokud tak neučiní, je povinen své rozhodnutí řádně zdůvodnit. Soud má za to, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v tomto směru dostatečně určité, podrobné a logické. Soud považuje za rozhodné, že z obou verzí, tedy obou účastníků dopravní nehody, jak chodce, tak žalobce, vyplývá jasně, že řidič autobusu nebyl přímým svědkem dopravní nehody. Nadto je zcela nepravděpodobná úvaha žalobce, že by v době, kdy řidič autobusu přijíždí k zastávce, sledoval namísto dění na komunikaci před sebou, situaci ve zpětných zrcátkách.

Žalobní bod, podle něhož nebyl dostatečně zjištěn stav věci, soud neshledal důvodným, neboť ze spisu jednoznačně vyplývají rozhodující skutečnosti. Žalobce i chodec vypovídali před správním orgánem, označili na plánu rozhodující údaje a v podstatných věcech se jejich výpovědi shodují. Těmi je zejména okolnost, že žalobce a chodec o sobě před nehodou věděli a že chodec stál u přechodu a sledoval vozidlo žalobce. Výše cit. ust. **§ 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu** ve spojení s rovněž výše cit. ust. **§ 2 písm. l) a m) tohoto zákona** stanoví přednost chodce na přechodu jednoznačným způsobem.

Chodec nemusí nějakým určitým způsobem (např. zvedáním ruky apod.) dávat najevo, že chce přejít vozovku. Nápadné sledování přijíždějícího vozidla žalobce chodcem, (na kterém se obě strany shodly), pak lze podle názoru soudu považovat za dostatečně zjevné odhodlání chodce přejít po přechodu ve smyslu ust. 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. Za této situace, kdy žalobce viděl chodce na chodníku u přechodu, nadto intenzívně

sledujícího příjezdějíci vozidlo, byl žalobce povinen umožnit chodci po přechodu přejít a za tímto účelem byl i povinen zastavit své vozidlo před přechodem. (Tím spíše, že se chodec neodhodlal přejít před vozidlem žalobce dříve, jak navrhoval žalobce.)

Jak vyplývá ze správního spisu, oba účastníci vyznačili na předložené mapce v podstatě shodně místo střetu a toto odpovídá verzi chodce, který uváděl, že než byl sražen, ušel asi dva až tři kroky na přechodu pro chodce. Nedošlo tedy ke střetu těsně u kraje chodníku, čímž je vyloučeno i tvrzení žalobce, že se jednalo o náhlé vběhnutí chodce do vozovky na poslední chvíli. Je zřejmé, že chodec nezanedbatelnou část přechodu do střetu přešel. Avšak ani případný náhlý vstup chodce do vozovky, v rozporu s (rovněž výše cit.) ust. § 54 odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích by nemohl vyvinut žalobce, protože porušení jeho povinnosti stanovené v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích bylo dostatečně prokázáno.

Pokud se jedná o rozpory ve výpovědích, ty se týkají především oné otázky, zda projížděl a kdy projížděl místem nehody autobus. Tento rozpor považuje soud za nepodstatný, jelikož, jak již bylo uvedeno, řidič autobusu nebyl přímým svědkem nehody, tedy nemohl mít tento rozpor vliv na otázku, kdo zavinil dopravní nehodu. Autobus nepřijížděl místem dopravní nehody v okamžiku, kdy k ní došlo. Druhý rozpor spočívá v přesném údaji, kde chodec na chodníku stál, zda tomu bylo u kraje vozovky, či dále od ní. K tomu soud uvádí, že chodec stál zjevně především na místě, kde ho žalobce z dálky velmi dobře mohl pozorovat, a že se jednalo o místo v určité vzdálenosti max. několika kroků od okraje chodníku. Podle názoru soudu lze dovodit, že chodec stál dostatečně blízko k přechodu pro chodce, aby mohl být považován za chodce hodlajícího přecházet vozovku a měl z toho důvodu přednost. K tomuto zjištění dospěl soud na základě výpovědi žalobce před policejním orgánem, z níž vyplývá, že pozice chodce jednoznačně vedla žalobce při řízení vozidla k úvahám, zda chce či nechce chodec přecházet vozovku.

Žalobce poté dospěl na základě těchto úvah k závěru, že chodec přecházet nechce, neboť stojí u přechodu příliš dlouho. Příčinou nehody je proto, jak správně uvedl správní orgán prvního stupně, nesprávné vyhodnocení dopravní situace žalobcem. K nehodě by nedošlo, pokud by žalobce před přechodem pro chodce, kde viděl stojící osobu, zastavil. Žalobci je nutno sice přisvědčit v tom, že přednost chodce na přechodu není absolutní, nicméně je zásadní. Ze skutečnosti, že z pohledu řidiče příjezdějíciho vozidla chodec stojí u přechodu delší dobu, nelze bez dalšího dovozovat, že chodec nechce přejít vozovku. To platí i v tomto případě, kdy žalobce uváděl, že chodec mohl „stihnout“ přejít před jeho vozidlem. Chodci taková povinnost stanovena není. Naopak je z ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu zřejmé, že chodec je na přechodu chráněn a má zde přednost (s výjimkou náhlého vběhnutí, jímž se zabýval soud výše), přičemž řidič ho nesmí na přechodu nejen ohrozit, nýbrž ani omezit a za tím účelem je řidič povinen případně i zastavit vozidlo před přechodem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. října 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková